

FELLINGER KÁROLY

Sorslavór

1.

Az éjszaka vaksötétje szent helynek nézi a fényt, még nem látott vermet, s mint csomagmegőrzőre, rábízta titkát, legalábbis így képzei János, meg aztán a fényből és a sötétségből korbácsot fon, ujját is belefonja, s hátát ostorozva nyög, miközben bepárasodik rózsaszín szemüvege.

2.

Komótosan pipára gyújt, aminek persze világgá megy a füstje, no de előtte még szerencsésen veszi az akadályokat, a félkész szívéen a nehéz kövek egy élet startkövei, mert hétköznapi tolvajkulcs a hiány, egy belülről nyitható vasajtóé, amit csak kívülről lehet bezárni.

3.

Lelép a nemlét forgószínpadáról, nem esik el, földbe gyökerezik a lába, hátrafele szalad a szél is, órát lehet igazítani hozzá, bár szemében megbúvik a csigaház, szégyenszemre üresen, elhagyottan, még mielőtt végleg feladnák a bölcs fák, és becsomagolnák alaposan.

4.

Mostanság gyakran leírja magát, vagy kimondottan hallgat, miközben verset írna, ha éppenséggel nem motozná meg a reggel és nem öltöztetné fel a tengeribeteg, prúd világosság, még mielőtt udvarán a félszemű cseresznyefa szemügyre venné kajla fülét, mire oly szívesen leülne.

5.

Mialatt az útszéli fák magukhoz térnek mély álmukból, és mintha csak a világ végéről üzennének, lám a szél havat gyűjt, márciusit, tavaszi fáradtságra, a hegy is ad magára, fázós barikák bégetik magázva fűszálait, s hogy megállapodjék, hát lebomlik, termál anyagiassága.

6.

Jánost a határkövek határtalan tárháza fogadja, nem, nem a kimért lucernásban, hanem a fejében épp tátongó úrben, ahogy keringenek, s mint a pályája végére ért angyal, elbánnak a sorban álló akarattal, ami meg persze mindig visszapattan hozzájuk, mint falról a pöttyös labda.